

Truhla s tisíci zámky

Jan
Cimický

Truhla s tisíci zámky

PRAHA 2006

Jan Cimický: Truhla s tisíci zámky
Vydání první.
Copyright © 2006 Jan Cimický
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křížíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1125. publikaci.
Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2006 Martin Vančát.
Odpovědná redaktorka Marie Hošková.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-902-4

BARONET
Praha 2006

Jan Cimický

Truhla s tisíci zámky

I. ČÁST

1.

Tma. Taková zvláštní klidná tma, kde nic neruší, nic nevybočuje z příjemného pohlazení plynoucího času. Je to jako klidná hladina řeky. Jediným vjemem, jediným prožitkem je vnímání existence. A není vůbec důležité, co jsem, kde jsem, proč jsem, co tu dělám v té uklidňující tmě, jak jsem se tu objevil, netrápí mě, co bude dál, jak se bude odvíjet příští okamžik. Čas tady ztratil své ohraničení. Nespěchám. Je nádherné od všeho se oprostit, zamknout do truhly... Zbavit se tak všech provokujících otázek, které si člověk zbytečně a často docela marně klade, na které neumí najít odpověď, a možná to ani není důležité, jen se tím stresuje, a to ho trápí! Jak snadné je místo toho ponořit se do harmonie sama se sebou! K čemu je všechno, co nás obklopuje? Vím, že je mi tu dobře!

Jen kdyby odkudsi nepronikala slova, útržky vět, které v té poklidnosti vyvolávají nepochopitelné napětí. A čím jsou slova blíže, tím víc se ztrácí klid, je to nepříjemné! Bojím se vzpomínat, bojím se vracet, bojím se odtud odejít.

„Teď se mi zdálo, jako by se pohnul!“

„Jistě, sevřel víčka a otrásl se, viděla jsem to docela zřetelně!“

Odněkud mě pozorují! Proč se o mne zajímají a nenechají mě na pokoji? Kdo jsem? Vnáší to zmatek do toho předchozího vyrovnaného pocitu, kdy je každá otázka zbytečná, nezajímavá. Třeba se rozplynout?

Až v mozku jsem ucítil bolest, která projela celým tě-

lem. Mám tělo, které vnímá! A mozek! Proč mne nenechají v tom stavu, kdy mi je dobře!

„Podívejte, reaguje na bolestivý podnět! Ta grimasa v obličeji je jednoznačná.“

„Probouzí se?“

„Nejspíš ano, pomalu...“

Mluví o mně, chápu to a je mi to nepříjemné, nijak mě to netěší, nestojím o jejich pozornost, chtěl bych zůstat v té klidné a tiché tmě dál, snažím se sevřít víčka, jako bych tím mohl ovlivnit, co se mnou bude dál. Pořád nevím, co se se mnou děje, ani mne to neláká poznat. Ať zase odejdou! Ale ten zneklidňující pocit, že před nimi neuteču, začíná dorážet stále víc. Jak se ubránit?

Možná, že tuším, možná, že si něco uvědomuji, ale neumím to pojmenovat, nevím vlastně, kde se objevuje ta zkušenost. Odkud se vzala. Připadá mi, že něco neobyčejně důležitého je stále zavřené v obrovské truhle, k níž nemám klíč, kterou neumím otevřít. Děsí mne, ani nevím, jestli to je správné slovo, ale nechtěl bych nic měnit. Je-li to všechno, co mne zase čeká, ukryto pod mnoha zámky, proč bych to měl otvírat?

„Myslíte, pane primáři, že nás slyší?“

Je to měkký hlas, něco mi připomíná... Možná jeden z toho tisíce drobných zámků, kterými je spoutáno všechno, co bylo.

„Zdá se, že snad něco vnímá. Není to už úplně jasné kóma, spíš útržkovité, zlomkovité,“ soudí mužský hlas.

„A proč neotevře oči?“

„Časem je otevře, víte, máme mnohokrát ověřenou zkušenost, že se někdy lidé probírají z bezvědomí jako zázrakem, po šesti měsících, i později.“

„Ale on už takhle leží čtyři měsíce!“

„Nějaký pokrok udělal, je ovšem otázka, jestli to bude progredovat dál anebo se to někde zastaví.“

„Vy myslíte, že se nechce vrátit do života? Ale on přece žije!“

„Ovšem, jenže je to takový omezený vegetativní život, dýchá pomocí přístrojů, potravu dostává uměle, srdeční

činnost je na přístrojích. Je úplně závislý na naší pomoci. Musíme probudit mozek! Jedině mozek dává impulzy tělu, aby se samo zhostilo své přirozené role, aby se spustily obvyklé regulační mechanismy. Je to, jako byste nabíjela vybitou baterii, a ta se najednou rozsvítí.“

„A co když se nerozsvítí?“

Určitě mluvili o mně, ale je mi to docela jedno. Jako by se mne to netýkalo. Narušili můj svět, já jsem je nezval, nežádal jsem je o nic, bylo mi docela dobře. A cítím, že mě chtějí nutit, abych s nimi hrál jejich hru. Nestojím o to!

„Podívejte, teď jako by pohnul víčkem!“

Musím si dávat pozor! Nechci, aby ve mně mohli číst!

„To se vám asi zdálo. Takové záškuby vůbec nesouvisí s vědomím, jsou to jen přirozené fascikulace svalových vláken, které mají nevyrovnané napětí,“ říká ten mužský hlas.

Jak dokážou všechno složitě pojmenovat! Sevření víčka, a hned je to vědecká záležitost. Zvláštní věc, kterou si neumím vysvětlit. Napadají mne slova, která se někde musela najít, musela odněkud přijít, někdo je do mne musel vložit, musel mne to naučit, vysvětlit, pojmenovat, vnímám je, i když je nikdo nevysloví. Nijak mě to nepřekvapuje, nic mne nepřekvapuje.

Co jsem vlastně zač?

Čím dál víc si začínám vybavovat konkrétní představy.

„A nedalo by se nějak urychlit, aby se probral?“

„Věřte, paní Sambová, že děláme všechno, co je možné a na co naše medicína stačí. Nikde jinde na světě by nemohli udělat víc. Musíte se smířit s tím, že jedinou vaší zbraní je trpělivost. Jsem moc rád, že sem chodíte každý den, a chápu, že to musí být velmi vyčerpávající, ale právě tím pomáháte nejvíc. Udržujete kontakt, komunikujete s ním, mluvíte na něj...“

„Ale co když mne neslyší? Co když mě nevnímá?“

Je chvíli ticho, konečně. Snad je už omrzí vytrhovat mne z toho příjemného stavu a nechají mne zase jen tak se do něj vrátit.

„Pane Sambo, otevřete oči!“

Povel, kterému nechci vyhovět, nechci se stát závislým na jejich nařízeních, chci dál jen vnímat plynoucí čas a nijak se nepodřizovat.

„Poznáváš mě, Jirko, to jsem přece já, Lucie! Lucie! Tvoje žena!“

Jaká moje žena, jaká Lucie? Kde se vzala? Do čeho mne to chtějí vtáhnout? Copak já znám nějakou Lucii? Chtějí mi nějak ublížit? Co zamýšlejí?

„Vidíte! Vůbec na to nereaguje! Myslíte, že si pamatuje aspoň na něco? Na to, co se stalo? Nebo na to, co bylo předtím?“

„Amnézie může být hluboká, ale většinou se paměť postupně vrací. Musíte s ním pracovat, vyprávějte mu všechno, osvěžujte mu paměť!“

„Ale co když to neslyší? Má to smysl?“

„Určitě má! Záleží hodně na vás, věřte mi!“

Jirka. Lucie. Samba. Sambová. Nic to ve mně nevyvolává, jsou to obyčejná slova, asi nějaká jména a oni se mě snaží přesvědčit, že to nějak se mnou souvisí. Škoda, že nevnímají stejně jako já, že musí každé slovo vyslovit, já nic takového nemusím. Až do téhle chvíle jsem přijímal a vysílal myšlenky bez námahy. Asi neumím mluvit jako oni. Neumím vydat zvuk.

„Dobře, já se pokusím,“ říká ten ženský hlas unaveně. Případá mi to, jako by neměla sílu, a je mi jí líto. Rád bych jí pomohl, ocenil, že dělá asi něco prospěšného, ale nevím jak. Mohu zkusit usilovně se soustředit a třeba to zachytí! Třeba porozumí, co jí vzkazují...

„Určitě je tu vidět nějaké zlepšení. Horečka klesla, má sice pořád vzácná antibiotika, ale je vidět, že tělo se postupně vzpamatovává. Ostatně horečka je vždycky pozitivní známka, že se tělo brání. Dělá mi starost ta hnisavá píštěl na pravém kyčli, ale v tomto stavu nemůžeme opeřovat...“ mužský hlas se zarazil, jako by nechtěl něco dopovědět, jako by si na poslední chvíli rozmyslel, co řekne.

Ale já mu přece rozumím: chtěl dodat, že bych to nepřežil. Mluví pořád o mně! Začínám se v tom malinko

orientovat. Já jsem někdo, komu chtějí za každou cenu pomáhat, mají o tom svou představu.

Necítím už nějaké ohrožení. Přesvědčili mě, že mi nechtějí ublížit, a chtěl bych jim vyhovět, i když to jejich počinání je mi nepříjemné. Mám pro ně jakousi nevysvětlitelnou slabost. Že by mi jich opravdu bylo líto? Stejně nechápu, proč to všechno dělají.

„Měla bych mu to vyprávět pořád dokola?“

„Zkuste se k některým základním detailům vracet a rozvíjet je. Možná, že nepatrná drobnost bude pro něj důležitější než to základní. Důležité je, aby ho něco z toho zaujalo, aby se chytil, začal spolupracovat, aby jeho mozek začal znovu fungovat. Pak si myslím, že by bylo vyhráno. Když se totiž začne přirozeně stimulovat mozková kůra, dostaneme se k zakódovaným zážitkům!“

Co když mají pravdu, co když se ten mužský hlas, co zní autoritativně a nepřipouští pochybnosti, přece jen mylí! Připadám si najednou jako rozhodčí, jako soudce, který ví o mnoho víc, který pochopil souvislosti, jiným utajené. Nemohu jim to však sdělit. Nevím jak. A vlastně ani nevím, jestli chci. Mohli by pochopit to, co já prožívám, mohli by si osvojit mou zkušenost jen tak?

Je přece tak snadné vytvořit myšlenku a slyšet na ni hned odpověď! Nemám pravdu?

„Jistěže máš. Tvoje úvahy jsou správné, vzpomínky jsou totiž roztroušené v mozkové kůře a všechno, co jsi kdy zažil, je rozptýlené v mikroskopických bodech, tisíckrát menších, než je špendlíková hlavička, jako bublina, která má na povrchu pevnou blánu, a podle toho, jak je odolná, vydrží i vzpomínka. A nikdy není úplně zapomenuta, jen její povrch se svráští a splaskne jako ta bublina. Nemůžeme je navázat jako korálky, aby se vzájemně řetězily, to by bylo primitivní a snadné, jedna musí probouzet druhou.“

„A proč si tedy teď nevzpomínám na nic? Je to tím, že jsem nic z toho nezažil? Že si to jen vymýšlejí anebo se domnívají, že to je realita?“

„Nemohou tušit, že jsi o kvalitu výše, a tvoje vjemy jsou bohužel archivovány v jiném, primitivnějším poschodí tvého vědomí.“

„A když budou dál neustále naléhat, abych si vzpomněl? Vybagovím si něco z toho? Nebo je to jen citové vydírání a budu se muset naučit jejich verzi? Zažil jsem opravdu to, o čem hovoří?“

„Máš dvě možnosti, buď zůstat ve stavu, kdy je tvoje tělo jen zbytečnou přítěží a můžeš existovat bez něj, jen jako duch, jako vědomí, bez možnosti projevovat se v jejich světě. Anebo se vrátit. Být zase jako oni, se všemi neshodami a bolestmi, které vzniknou opětovným spojením tvého těla a vědomí. S každou navrácenou vzpomínkou na bezprostřední minulost budeš ztrácet jednu ze svých současných schopností. Kus nynější existence.“

Tak, vrátit se do předchozího života, přinutit se zapomenout na vyšší poznání, vědomí vrátit vesmíru a tělo na zem. Spojit, co zbylo, co takové spojení povolí...

Kdyby tak tušili, co probíhá člověku hlavou v tom „hlubokém bezvědomí“, jak to moudře označují!

„A jaké mám vlastně v nynějším stavu výhody, když s nimi nemůžu normálně komunikovat? Když oni mi nerozumí, nevnímají, co k nim vysílám? Mám se přizpůsobit já jim?“

„Nechceš? Tvůj spánek je hluboký a klidný, necítíš v něm bolest, protože umíš potlačit všechny pocity, ovládáš centrum bolesti, kterému lidé neumějí vládnout. Vrátiš-li se zpět, ztratíš tuhle schopnost a budeš trpět a strádat, bude to daň za návrat, za opětovné zařazení do lidské společnosti. Někteří jogíni odedávna hledali takovou schopnost a někteří ji našli...“

Nabízí se mi to jako možnost, jak se dostat z dilematu, jak zvolit řešení a které?

„Říkají, že mne chtějí zachránit!“

„Ano, vidí to tak. Znají tě jako jednoho z nich, jako svého blízkého, jako vrstevníka, jako někoho milého. Chtěli by, abys byl mezi nimi, posílilo by je to, zahánějí tak svou vlastní úzkost před něčím neznámým, nepopsa-

ným, v čem jim chybí zkušenost. Ty jsi ji získal, a zase jim ji nemůžeš sdělit! Jeden řecký filozof tvrdil: Není nic, a kdyby něco bylo, nebylo by možné to poznat, a kdyby bylo možné to poznat, nebylo by možné to sdělit druhým! Už chápeš?“

„Ano... Co vlastně vědí o člověku? Co vědí o mně? Všechno je jen tisícero hypotéz o životě, které se pokládají za neměnné a opisují se v medicínských učebnicích stále dokola. Je to moc málo!“

„*S každým krůčkem, kterým se budeš vracet do jejich světa, ztratíš kousíček dnešního poznání.*“

„A k čemu mi vlastně je? Cítím se vyrovnaně, pravda, možná nejlépe, jak jsem se kdy cítil, ale k čemu mi to je, když to nemohu porovnat s tím, co bylo? Když si na to nevzpomínám, když ty zážitky jsou zakleté někde v mozku, kdovíkde! Beru to jen jako vyprávění, které se mne netýká!“

„*Ano, jsi na tom relativně lépe, nejsi závislý na svém těle, jsi nezávislý, tvůj život se obohatil a oprostil od jejich formy, kterou pokládají za nejdokonalejší!*“

„Jako jogíni!“

„*Více než jogíni. Naučili se ovládat srdce a tep, dýchaní a všechny známky té pozemské formy života. Ale nenaučili se otvírat ty části mozku, které u člověka stále spí. Ty, které mu umožňují pohybovat se prostorem bez schránky vlastního těla. Bez závaží. Možná, že někteří byli už blízko, ale ani nikdo z nich to nemohl sdělit druhým!*“

„Jako by tělo bylo magnet, který člověku nedovoluje, aby se odpoutal od své planety!“

„*Je to tak nějak. Všechny ty lety do vesmíru jsou z toho pohledu směšné. Vhodnější by bylo prozkoumat lidské možnosti.*“

Tak proč se tedy vracet, když stejně všechno poznání zůstane mimo a nikdo z toho nebude mít užitek. Co má za smysl vracet se do primitivního světa, který si hraje na dokonalý. Který mučí tělo a tvrdí, že ho ošetřuje a chrání!

Zní to logicky.

A jaká bude výhoda zůstat tady? Bez vzpomínek, bez zážitků, vyvrženec, který bude jen vnímat a... Nebo je ještě něco dál? Něco, co nastává ve chvíli, kdy na zemi konstatují smrt?

„Patříš formálně k nim. S nimi tě spojují zážitky a vzpomínky, které se mohou vrátit, i když za cenu jisté degradace.“

Prožívám tmu, která mě hladí, a přitom vím, že se musím rozhodnout. Nikdy jsem nestál před tak složitým rozhodnutím. Zase vnímám hlasy, jež přicházejí z prostoru velice blízko, nade mnou.

„Ale co když vůbec neslyší, co mu říkám?“

„Myslím, že i v hlubokém bezvědomí mají lidé schopnost registrovat, co se o nich říká. Ukládají si to a pak se jim to vybavuje. Četl jsem v jednom odborném časopisu, že člověk, který se probрал z kómatu, dokázal poměrně přesně reprodukovat rozhovor, který nad ním lékaři vedli. Bylo to docela trapné. Na to by se mělo pamatovat vždycky, i když si myslíme, že nás dotýčný nevnímá!“ Mužský hlas se ji snažil uklidňovat. Byl laskavý a unavený.

„Tak dobrá, já mu to budu vyprávět...“ říká ženský hlas. „Kdyby aspoň otevřel oči, kdyby něco udělal, dal mi znamení, abych věděla, že mě vnímá!“

Nemohu! Musím to zvládnout.

„Byli jsme v Miami, v listopadu, protože tam je ještě hezky a tady už jenom prší a sněží,“ snažila se vyprávět, „taková krátká hezká dovolená! Bydleli jsme u tvého kamaráda, Jarky, chodil jsi s ním do školy. On teď žije ve Spojených státech, přes dvacet let. Vzpomínáš na něj? Je to malíř, módní návrhář, vydělává velké peníze a na jeho výstavy se lidé těší stejně jako na módní přehlídky. Zrovna na Floridě jednu měl, jako kdysi Versace... Obrovský úspěch!“

Jarka. Jaroslav... Kdo je to? Jaký Jaroslav? Jaký spolužák? I když se snažím, opravdu upřímně snažím, vůbec nic mi to neříká, nic mi to nepřipomíná.

„Jarka tam má nádherný veliký byt přímo nad zálivem. Sedali jsme tam ráno a večer na terase, snídali anebo jedli grilované langusty a kamenné kraby, moc ti to chutnalo. Pořád jste si připomínali všelijaké lumpárny, co jste dělali v dětství, až mě to otravovalo! Možná jsem vám trochu záviděla, že máte tolik zážitků a že jste byli a zůstali jste nejlepší kamarádi!“

Nejlepší kamarádi! Musel jsem mít nějakého kamaráda! Musel jsem chodit do školy! Nedovedu si však vybavit ani jeho tvář, vůbec nic.

„Má doma nádherné obrazy. Nejen ty svoje, ale taky jednoho Kandinského a Marca Chagalla... Hlavně ten se ti líbil, sedal jsi u stolu proti němu a vždycky jsi opakoval, že takový obraz je jako nebe! Jarka se zrovna chystal na nějakou módní přehlídku do Paříže, ještě před Vánoci, a musím říct, že ty jeho modely byly hodně odvážné, ale ty ses jen smál.“

Na to si tedy nevzpomínám vůbec, nic mi to neříká.

„A jeli jsme s ním na výlet do těch bažinatých mokřadů, mezi krokodýly! Hrozně jsi obdivoval to vznášedlo, které klouzalo po nízkých stvolech rákosí, na povrchu vody a bažiny, a dělalo to hrozný rámus. Dojeli jsme až na takový ostrůvek, kde byla pauza před zpáteční cestou, tak na procházku a na kávu, chodili jsme po uzounké cestičce a ty jsi najednou spatřil malého tlustého hada. Chtěl jsi jít dál, ale Jarka se strašně vyděsil a zastavil nás. Prý to je nejedovatější had na Floridě, a kdyby nás uštknul, nikdo nám nepomůže...“

Had? Tlustý had? Ale ano, něco takového se mi mihlo někde v podvědomí. Jedovatý had...

„Tak jsme se raději vrátili do Miami a trávili zbytek dne na pláži s těmi roztomilými medvídky, co se tam všude potulují kolem hospůdek na pláži. Na obzoru křižovaly pobřežní hlídky a snažily se pochyťat běžence, co na všelijakých bárkách utíkají ze svých ostrovů, hlavně z Kuby.“

Moře! Teplé moře. Možná, že cítím slanou vůni.

„A byli jsme na vyjížďce s lodí, co má skleněné dno,

taky se ti to moc líbilo. Viděli jsme takové barevné ryby, že by si to ani Jarka v největší fantazii nevymyslel! Všelijaké pruhované, flekaté, jednobarevné i jako duha. Některé se třely o dno lodí a vůbec jim nevadilo, že se na ně díváme, a pak se zase celé hejno vzneslo a někam zmizelo!“

Připomínalo to najednou jiskérky, které mají všechny barvy. Zdálo se mi, že to vyprávění je příjemné, že se dá poslouchat. Už mi to nevadilo. Bylo to jako hra. Co bude dál?

„Říkal jsi, že je to krásné živé akvárium! A všechno jsi natáčel kamerou, aby ses na to mohl doma podívat znovu. Promítneme si to spolu, až se vrátíš domů z nemocnice...“

Tak jsem v nemocnici. Vím, co je to nemocnice. A proč jsem tady? Jaká je souvislost? Jak jsem se sem dostal? Kdo vlastně jsem?

„Mimochodem, Jarka má taky byt v Paříži, přímo na Montmartru, dal nám klíč a můžeme tam kdykoliv zajet... až budeš zase v pořádku! Máš přece Paříž tak rád!“

Tak já mám rád Paříž? Byl jsem tam? Asi ano... Proč je to všechno tak vzdálené, jako v mlze?

„A když jsme se vraceli z Ameriky, tak se to stalo, na zpáteční cestě taxíkem z letiště. Těšil ses, jak si vlezeš do vany a dáš si tam koupelovou sůl...“

Ano, jistě. Vlétz do vany a dát si tam koupelovou sůl... Ty drobné špendlíkové hlavičky vzpomínek pukají jako bílé kuličky pámelníku, na který se dupne. Je to moc zvláštní pocit. Trochu připomíná roztržštěnou a poněkud zamlženou mozaiku. Není nic úplně jasné a zřetelné! A přece každé slovo, které teď slyším a které ke mně cíleně směřuje, jako by něco probouzelo, jako by to nebyla docela čistá ozvěna, ale něco to připomíná. Něco...

Neumím do detailu popsat, co každé z těch označení, každé z těch slov znamená, jaký má obsah, jen to tuším a mám přitom pocit, že tušení je správné.

Trochu se však asi bojím rychleji pronikat do obsahu slov, jako bych nějak nechtěl opouštět svůj současný stav. Je to zvláštní, stydím se za to! Nechci si to připustit. Jako by s každou uvolněnou obručí zapomenuté a zasuté vzpomínky, kterou mi zvenčí vracejí, mizela trochu i ta pohoda, co cítím, a nahrazovalo ji podivné napětí. Mám se tomu bránit?

A ještě jedna podivná věc: jako by každá z těch vzpomínek měla více vrstev a já nedokázal vybrat tu pravou, jako bych stejné vzpomínky měl uložené někde v hlavě vícekrát a nevěděl jsem teď, jak je odhadnout v čase, některé jsou, jako bych je sám prožil, v jiných jako bych byl jenom divákem. Doráží na mne překotně tolik dějů, které probouzí ochota vzpomínat.

„Ano, některé ze vzpomínek jsou jen střípky, které prožíváme, jsme rozptýleni v mnoha lidských osudech, v některých víc, v jiných méně. A v tom je podstata, není to duše, která by patřila jen jednomu, byla z celistvého jednoho kusu, je to naše představa, nedokonalá představa a náš omyl. Žijeme najednou více životů, jak se částičky života rozptýlují a kondenzují. I mnoho životů najednou, kde jsme aktivními účastníky. A v jiném, pozdějším životě může být stavebnice částic jiná, ale útržky vzpomínek zůstanou. Vzpomínáme si jen na to, co jsme v tom aktuálním, současném a konkrétním životě prožili. Ale co si má člověk jako já počít teď, když je každá z částic života probuzená a každá se chce uplatnit? Co z toho je ozvěnou prožitého posledního života? A co jen odleskem něčeho méně podstatného, co se jen dotklo malé stavební součástky mé duše?“

„Bylo to tak prudké, nečekané... Přijížděli jsme po hlavní, už jsme byli skoro doma, a najednou se z vedlejší silnice vyřítilo nákladní auto, co vozí beton. Řidič snad vůbec nebrzdil, vjel v plné rychlosti z boku do našeho auta. Šofér taxíku to nepřežil...“

Cítím něco jako zablýsknutí, ano, je to oslnivý paprsek, který oslepuje. Nic víc. Je to snad kus vzpomínky?

„Ty jsi od té doby v bezvědomí, já jsem měla jen přelámaná žebra, dopadla jsem nejlíp... Někdy si říkám, jestli by nebylo lepší, kdybychom to oba nepřežili...“

„Tohle mu nesmíte říkat!“ ozval se mužský hlas. „Jenom pozitivní impulzy, tohle ne!“

„Stejně mi nerozumí! Neslyší! Nereaguje!“

„Jak to můžete říci,“ zlobí se mužský hlas. „Jen nereaguje! Povolil jsem návštěvy kdykoliv, ovšem pouze s podmínkou, že nám budete pomáhat a ne mařit naše úsilí!“ Mužský hlas se asi opravdu zlobil. Rád bych dal nějak najevo, že se nemusí rozčilovat, že to na mne nijak nedoléhá, ale nemohu vládnout tělem, i kdybych si to přál. A co jsem vlastně zač? Co jsem dělal?

Vkrádá se do toho najednou podivný zážitek, připadám si jako v akváriu a kolem mě na pilinách sedí tři bílé krysy a vzájemně se bedlivě pozorujeme. Mohlo se stát, že jsem byl někdy myš? Nebo laboratorní krysa a kousíček toho zážitku se v té mozaice najednou probouzí?

Možná, že přenos vědomí funguje! Mužský hlas totiž pokračuje!

„Nezapomeňte, že je to taky doktor, a navíc ho znám určitě stejně dobře jako vy. Chodili jsme spolu do školy od první třídy, seděl jsem za ním v lavici až do maturity. A na medicíně jsme byli v jednom kroužku, dokonce jsme promovali ve stejný den! Jediný rozdíl mezi námi je v tom, že já jsem anesteziolog a on je kardiolog. A skvělý kardiolog!“

Ženský hlas mlčí.

Tak já jsem tedy doktor!